

Arrest

nr. 323 968 van 25 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2025.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat O. TODTS loco advocaat C. DETHIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 28 december 2024, dient diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 10 januari 2025 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoekster werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud via videoconferentie 6 februari 2025.

1.3. Op 27 februari 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die ter kennis wordt gebracht op 4 maart 2025 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en op 28 juli 2001 te El Sombrero (Guárico, Venezuela) geboren te zijn. U woonde er van uw geboorte tot 30 juli 2024. U bent universitair geschoold en werkte tot 19 december 2023 twee jaar als kassierster in een supermarkt.

U verklaart een relatie te hebben met [J.J.E.P.] (CGVS 24/26149). Hij arriveerde in augustus 2024 in België en verzocht de asielinstanties hier om internationale bescherming. Hij ontving nog geen beslissing.

Zo'n maand voor de presidentsverkiezingen van 28 juli 2024 was oppositieleider Machado naar El Sombrero afgezakt om er campagne te voeren. U was daarbij aanwezig en kende geen problemen tijdens of na die bijeenkomst.

Op 29 juli 2024 bent u met twee vriendinnen naar Tamarindo in El Sombrero gegaan om er aan te sluiten bij de protesten tegen de verkiezing van Maduro. Er waren veel meer dan vijftig mensen aanwezig. U droeg er de vlag van uw land en hebt er gescandeerd. Een dertigtal personen gingen heel wat verder en verbrandden afbeeldingen van Maduro. Er werd ook een standbeeld omver geworpen. Los daarvan verliep de betoging rustig, de autoriteiten grepen niet in.

Diezelfde avond omstreeks 23h10 kwamen zeven colectivos naar uw huis. Ze zeiden dat ze u kwamen vermoorden omdat u tegen het regime was. U werd in elkaar geslagen en verkracht. U vermoed dat de mannen gedacht hadden dat u dood was toen zij vertrokken.

Buren hoorden u om hulp roepen en brachten u naar een medisch centrum in de buurt. U werd aan medische onderzoeken onderworpen. Een agent is ter plaatste komen om op uw vraag een aangifte op te maken.

Op 30 juli ging u naar huis om enkele zaken op te halen. U zag op dat moment dat er op uw telefoon doodsb bedreigingen waren binnengekomen vanwege de colectivos. Het betrof bedreigingen in de vorm van video's. U liet uw telefoon achter en vertrok na niet meer dan twee uur in uw huis te zijn verbleven dezelfde dag nog naar Calabozo. Dat lag een uur verderop. Daar bleef u nog zo'n vier maanden, tot aan uw vertrek.

Op 27 december 2024 verliet u Venezuela legaal met uw eigen paspoort en per vliegtuig. Een dag later kwam u in België aan. U had geen geldige documenten om ons grondgebied te betreden en diende op de luchthaven een verzoek om internationale bescherming in. Sindsdien wordt u vastgehouden in het gesloten opvangcentrum te Holsbeek.

U legt ter staving van uw verzoek verschillende bewijsstukken neer. Het betreft uw paspoort; uw identiteitskaart; uw vliegtickets; een hotelboeking; een foto van uw proclamatie en uw diploma; foto's van de betoging van 29 juli; drie video's; foto's van uw verwondingen; een aangifte; uw geboorteakte; en een doktersattest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

U haalt ten overstaan van het CGVS wel aan dat u psychologische problemen zou hebben (CGVS, p. 10, punt 108), maar haalt op geen moment aan of en hoe die uw deelname aan de procedure inzake uw verzoek om internationale bescherming zouden bemoeilijken (CGVS, p. 1-21). Bij het invullen van de vragenlijst in verband met de bijzondere procedurele noden, maakte u bovendien evenmin gewag van enige problemen die uw deelname aan de procedure zouden bemoeilijken (zie administratief dossier, Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat bovenstaande problemen uw deelname aan de procedure zouden bemoeilijken of in de weg zouden staan. Omwille van bovenstaande kan het CGVS dan ook niet aannemen dat u wel degelijk bepaalde medische of mentale problemen zou hebben die uw deelname aan de procedure bemoeilijkten.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, en van alle elementen in uw dossier, blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u

Venezuela diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (**COI Focus Venezuela. Profielen en behandeling van opposanten** van 10 december 2024 en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat vakbondsactivisten, journalisten, mensenrechtenactivisten, politiek opposanten, verkiezingsmedewerkers en NGO-medewerkers gevisieerd kunnen worden door het regime. Zo kunnen ze te maken krijgen met bedreiging, intimidatie, stigmatisering en/of arrestaties.

De mate waarin opposanten of criticasters van de Venezolaanse regering problemen kregen met de Venezolaanse regering fluctueerde in de loop der jaren. In periodes rond verkiezingen, die gepaard gingen met massademonstraties, nam de druk op de oppositie tegen het regime toe om daarna opnieuw af te nemen. Zo gingen de manifestaties tussen 2017 en 2019 gepaard met massa-arrestaties, maar verlaagde de druk op opposanten in de daaropvolgende jaren. Ook naar aanleiding van de verkiezingen in juli 2024 was er sprake van aanhoudingen en valse beschuldigingen tegenover politieke activisten, militairen, mensenrechtenactivisten en journalisten. Er vonden ook massa-arrestaties plaats naar aanleiding van de demonstraties die uitbraken. In de maanden na de verkiezingen van 2024 werden echte of vermeende tegenstanders ook onafhankelijk van manifestaties gevisieerd.

Uit de beschikbare bronnen blijkt echter niet dat iedereen die in mindere of meerdere mate betrokken is of was bij oppositieactiviteiten of deelnam aan de demonstraties in Venezuela een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u geenszins beschouwd kan worden als politiek activist of actief opposant. U verklaart nooit lid te zijn geweest van een partij (CGVS, p. 8, punt 86) en – op aanwezigheid op twee hieronder besproken bijeenkomsten na – nooit politieke activiteiten te hebben gesteld (CGVS, p. 8, punt 90). U geeft bovendien aan niet geïnteresseerd te zijn in politiek (CGVS, p. 8, punt 87) en blijkt er ook amper kennis over te hebben. U kan op de PSUV, nota bene de partij van president Maduro (zie administratief dossier, blauwe map), na geen enkele partij noemen die actief was in El Sombrero (CGVS, p. 8, punt 88-89). Hoe die andere partijen van de oppositie heten, verklaart u niet te weten (CGVS, p. 8, punt 89). U hebt de documenten die u bijhebt nodig om de naam van uw burgemeester aan te geven (CGVS, p. 8-9, punt 91) en weet niet tot welke partij zij behoort (CGVS, p. 9, punt 92). Daarnaast geeft u aan weinig te hebben gedaan in uw vrije tijd en in het laatste jaar voor uw vertrek – de periode waarin uw problemen zich zogenaamd voordeden – amper buiten te zijn gekomen, nogal opgesloten te hebben geleefd en een weinig sociaal leven te hebben geleefd (CGVS, p. 8, punt 76-78). Uit deze verklaringen kan bezwaarlijk afgeleid worden dat u actief zou geweest zijn als politiek opposant of dat u op die manier gepercipieerd zou worden en op deze basis vervolgd zou kunnen worden door het regime of de colectivos.

U verklaart wel twee keer aanwezig te zijn geweest op politieke bijeenkomsten. Zo'n maand voor het protest van 29 juli 2024 (CGVS, p. 11, punt 120) was u aanwezig op een campagnebijeenkomst van oppositieleider Machado. Uit video's die Machado zelf op haar Instagramprofiel heeft geplaatst (blauwe map) blijkt inderdaad dat zij in juni 2024 naar El Sombrero is afgezakt. Evenzeer blijkt uit die video's echter dat daar honderden, zo niet duizenden mensen op afgekomen zijn. Het louter daar aanwezig geweest zijn – door u overigens niet objectief bewezen – kan bezwaarlijk volstaan om aan te nemen dat u hierdoor vervolgd of gevisieerd zou worden door het regime. U bevestigt ook dat u tijdens of na deze bijeenkomst geen problemen hebt gekend (CGVS, p. 11, punt 121). De tweede en laatste keer dat u op een politieke bijeenkomst aanwezig zou zijn geweest betreft dus die 29 juli 2024. Op die dag werd geprotesteerd tegen de verkiezing van Maduro (CGVS, p. 9, punt 97-99). Ook wat betreft dat evenement legt u geen objectieve bewijsstukken neer die kunnen staven dat u daar persoonlijk geweest bent. Ook op basis van bovenstaande motivering, waar benadrukt wordt dat u allerminst enig politiek engagement of interesse kan aangemeten worden, kan reeds sterk betwijfeld worden dat u wel degelijk persoonlijk aanwezig was op deze politieke bijeenkomsten. Verder haalde u geen concrete individuele problemen aan tijdens deze manifestaties (CGVS, pagina 1-21) en toont u dus ook niet het problematisch karakter aan van uw beweerde deelname aan die betogingen.

Wat er ook van zij, u maakt geenszins aannemelijk dat u op basis van deze beweerde deelname aan manifestaties persoonlijk gevisieerd werd door de colectivos of Venezolaanse autoriteiten.

Omtrent de manifestaties verklaart u enkel gescandeerd te hebben en deel te zijn geweest van een rustige groep aanwezigen (CGVS, p. 12, punt 132-133). Dit in tegenstelling tot een groep van een dertigtal amokmakers die zich heel kwaad maakten en affiches verbrandden en een standbeeld omver wierpen (CGVS, p. 9, punt 99; p. 12, punt 134-135 en p. 18, punt 204). Van dat laatste legt u ook een video neer als bewijsstuk (doc. 7). De autoriteiten hebben niet ingegrepen tijdens de bijeenkomst (CGVS, p. 12, punt 139). Dat u nadien dan plots wel het doelwit zou worden van het regime of de colectivos is gezien bovenstaande vaststellingen zeer opmerkelijk. Des te meer gezien u aangeeft van een klein dorpje afkomstig te zijn (CGVS, p. 7, punt 61) waar volgens u geen colectivos actief waren voor u problemen kreeg met hen (CGVS, p. 13, punt 144). Dat zij slechts enkele uren na de betoging meteen naar u zouden komen, van buiten de stad en wel met zeven man is onwaarschijnlijk. U suggereert dat een buurvrouw die pro-regime was u heeft verklikt aan de colectivos (CGVS, p. 13, punt 146). Gevraagd hoe u dat weet is uw antwoord eerst weinig concreet (CGVS, p. 13, punt 147). Het nogmaals gevraagd dat u het via via – er zat nog een buurvrouw tussen – hebt gehoord (CGVS, p. 13, punt 148). Die verklaring kan moeilijk als een staving van uw bewering gezien worden. Bovendien is het zeer merkwaardig dat u niet eens de naam kent van de vrouw die u aan de colectivos heeft verlinkt (CGVS, p. 13, punt 149). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uw vriendinnen die er samen met u waren geen problemen kenden met colectivos (CGVS, p. 13, punt 145). Of de amokmakers van de betoging vervolgd zijn geweest weet u dan weer niet (CGVS, p. 14, punt 151 en 154). Dat u ondergedoken leefde in de laatste maanden voor uw vertrek is daarvoor niet per se een valabel excuus. U had ook na uw vertrek geïnformeerd kunnen worden daarover. Logischerwijs zou u daar zelfs zelf naar polsen. U hebt in elk geval contact met uw familie (CGVS, p. 6, punt 49). Het lijkt hoe dan ook logischer dat de echte amokmakers van de betoging vervolgd zouden worden. U legt zelf een bewijsstuk neer van hoe zij een standbeeld omver werpen (doc. 7). Hoewel u niet weet of zij vervolgd werden en dat ook niet uitgesloten kan worden is het wel opmerkelijk dat er u niet eens naar hen gevraagd werd door de colectivos toen zij in uw huis waren.

Verder ondermijnen de documenten die u neerlegt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate. U beweert dat colectivos op 29 juli 2024 rond 23h10 naar uw huis zijn gekomen (CGVS, p. 9, punt 98-101). Volgens de verklaringen op uw aangifte (doc. 9) zijn zij “meerdere uren” in uw huis geweest. Dat een forensisch arts op diezelfde 29 juli 2024 (doc. 11) nog een attest kon opmaken over uw verwondingen kan uitgesloten worden. Daarnaast kan de aangifte (doc. 9) die u neerlegt evenmin overtuigen. Het document is met 24 juli 2024 gedateerd nog voor de feiten zogenaamd plaatsvonden, wat uiteraard onmogelijk is. Bovendien staat er genoteerd dat de feiten om 10h en wel overdag plaatsvonden, hetgeen niet in overeenstemming te brengen valt met uw verklaringen over het incident. De feiten zouden zich volgens de klacht ook op een zondag hebben voorgedaan, wat niet kan kloppen met de verklaarde datering (zie administratief dossier, blauwe map). Hoewel materiële fouten kunnen voorkomen wordt dit niet verwacht in dergelijke documenten van officiële aard. Meerdere materiële fouten, zoals hier dus het geval, worden al helemaal niet verwacht. Nog doorslaggevend is dat u voor beide documenten expliciet bevestigt dat alles wat erin staat klopt (CGVS, p. 9, punt 94-96). Dergelijke documenten hebben bovendien enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen in casu niet het geval is. Integendeel, op basis van bovenstaande elementen die ook de waarachtigheid en authenticiteit van de door u voorgelegde documenten in twijfel trekt, kan enkel aangenomen worden dat u de asielinstanties tracht te misleiden.

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over het indienen van de klacht. U verklaart aanvankelijk dat u klacht ging indienen eenmaal u beter was (CGVS, p. 10, punt 106). Later verklaart u dat u via een verpleegster een agent naar het ziekenhuis liet komen omdat u zelfs nog niet kon blijven rechtstaan (CGVS, p. 15-16, punt 173-177). Deze verschillende verklaringen vallen niet met elkaar te rijmen.

U legt voorts een tegenstrijdige verklaring af over de inval van de colectivos. U verklaart eerst dat de colectivos uiteindelijk “alles meenamen wat ze konden” (CGVS, p. 10, punt 105). Later verklaart u dat zij niets hebben meegenomen (CGVS, p. 16, punt 179). Dergelijke tegenstrijdigheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Voorts is het opmerkelijk dat u op bepaalde momenten, zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, Verklaring DVZ, p. 6, vraag 10) als op het CGVS (CGVS, p. 6, punt 54-55), hebt verklaard van uw geboorte tot aan uw vertrek in El Sombrero te hebben geleefd. Die verklaringen vallen niet te rijmen met uw bewering als zou u de dag na het incident met de colectivos naar Calabozo (CGVS, p. 10, punt 107) zijn vertrokken en er tot aan uw vertrek te zijn gebleven (CGVS, p. 17, punt 198).

Na de feiten van 29 juli zouden de colectivos u nog bedreigd hebben met daartoe bestemde video's (CGVS, p. 17, punt 189-190). Het is opmerkelijk dat u niet weet hoeveel dreigvideo's u ontving (CGVS, p. 17, punt 192). U verklaart ze ook niet in detail te hebben bekeken maar anderzijds wel alles wat u kon per mail naar

uw broer te hebben gestuurd (CGVS, p. 18, punt 200). Dat de video's naar uw broer gemaaild werden maar u niet weet hoeveel het er waren komt eveneens niet aannemelijk over. U legt er per slot van rekening ook slechts één – een bovendien zeer amateuristisch ogende – van neer. Over dergelijke video's moet bovendien benadrukt worden dat deze makkelijk gemanipuleerd of geënceneerd kunnen worden, waardoor deze geen garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Dat colectivos noch regime er na 30 juli nog in zijn geslaagd u te bedreigen of benaderen, hoewel u pas eind december uw land verliet (CGVS, p. 5, punt 35) doet ook vragen rijzen over uw bewering als zouden zij u vervolgen.

Tot slot blijkt u legaal, via een luchthaven, uit uw land te zijn vertrokken en daarbij “veel controles” te hebben doorlopen (CGVS, p. 18, punt 209-211). Ook vroeg u uw paspoort aan na uw problemen en verkreeg u deze zonder daarbij moeilijkheden aan te halen (CGVS, p. 18-19, punt 212-213). Deze vaststelling ondermijnt uw bewering als zou het regime u vervolgen in ernstige mate.

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat uw familieleden geen problemen hebben gekend na uw vertrek (CGVS, p. 6, punt 50). Ook hierdoor wordt allerm minst aangetoond dat u wel degelijk gezocht zou worden door de Venezolaanse autoriteiten of colectivos, integendeel.

Uit bovenstaande moet worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, geboortakte en identiteitskaart kunnen hoogstens uw identiteit staven. Deze staat niet ter discussie. U legt een foto neer van uw proclamatie alsook uw diploma. Uw scholing wordt echter ook niet betwist en staat los van uw ingeroepen vluchtmotieven. Uw vliegtickets en de boeking van uw hotelkamer hier staan ook los van uw ingeroepen vluchtmotieven. U legt foto's neer van de betoging van 29 juli 2024, zonder daar zelf op te zien te zijn. Deze foto's kunnen aldus niet volstaan om uw deelname aan de manifestaties aan te tonen, noch kunnen zij staven dat u hierdoor vervolgd werd door colectivos. U legt drie video's neer: een aan u gerichte dreigvideo, een video van een standbeeld dat werd omver geworpen in El Sombrero en een video van een betoging waar u niet bij was. De eerste twee werden hierboven besproken. De laatste is niet relevant voor uw verzoek. U legt foto's neer van uw verwondingen. Van deze foto's kan niet afgeleid worden hoe en in welke omstandigheden deze verwondingen zijn opgelopen. Op zichzelf bevestigen deze foto's uw verhaal over uw incident met de colectivos aldus niet. De aangifte en het doktersattest tot slot werden hierboven reeds besproken.

Aangezien uw advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat het gezien uw opsluiting moeilijk is om snel extra documenten te kunnen neerleggen werd nog twee weken gewacht om een beslissing te nemen in het dossier. Er werden in die redelijke termijn geen documenten meer aan het CGVS bezorgd.

Uit de **COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie** van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkel hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat **alle** terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een

soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming.

Zoals hierboven werd aangehaald verkreeg u een paspoort van uw overheid en kon er uw land legaal mee verlaten.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdeler die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een

verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precare socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 26 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20240926.pdf en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en oliepijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 26 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20240926.pdf en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. Het hoofdstedelijk gebied Caracas kent het meeste geweld en de meest gewelddadige gemeentes bevinden zich in de staten Bolívar, Miranda, Yaracuy, Zulia en Carabobo. Ook de staten Miranda, La Guaira, Amazonas, Delta Amacuro en Aragua vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Aragua en Guárico evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de

burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 39/2, 57/6/4 en 48/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij betoogt dat de procedure aan de grens niet langer mag duren dan vier weken vanaf de indiening van de aanvraag, dat die vier weken werden overschreden en dat zij moest worden toegelaten tot het Belgische grondgebied. Zij verwijst naar de hangende prejudiciële vragen gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Unie. Zij meent dat in afwachting van een uitspraak, de rechtspraak zoals weergegeven in arresten nrs. 294.093 en 294.112 van de Raad moet worden gevolgd. De bestreden beslissing wordt volgens haar gekenmerkt door een substantiële onregelmatigheid die niet kan worden hersteld. Zij stelt belang te hebben bij een vernietiging van de bestreden beslissing omdat de wijze waarop haar dossier behandeld werd ernstige gevolgen heeft voor haar rechten van verdediging en de mogelijkheid om essentiële bewijsmiddelen te verzamelen. Zij preciseert dat zij ten eerste niet de mogelijkheid had om een psycholoog te raadplegen, dat zij ook verhinderd werd om een gynaecoloog te consulteren omdat er een verkorting is van haar beroepstermijn. Zij verwijst nog naar een arrest van de Raad van state, met nr. 250.710 van 27 mei 2021. Het overschrijden van de termijn van vier weken heeft volgens haar directe gevolgen voor de rechten van verdediging. Volgens haar doet het feit dat het CGVS niet verantwoordelijk is voor haar vasthouding, niets af aan het feit dat de toepassing van de versnelde procedure een flagrante schending van haar rechten vormt.

Vervolgens bekritiseert zij het gebruik van een videoconferentie. Zij preciseert dat er in situaties waarin er sprake is van ernstige vormen van geweld of andere vormen van ernstige psychologische, fysieke of seksuele mishandeling de versnelde procedure niet toegepast mag worden als de noden in de weg staan van een eerlijk en volledig hoorproces. Zij benadrukt dat zij aangegeven had dat zij psychologische problemen heeft, dat zij tijdens het interview op meerdere momenten in tranen is uit gebarsten, dat het CGVS op de hoogte was van haar voortdurende psychologische begeleiding en van het feit dat zij slachtoffer is geworden van verkrachtingen. Zij meent dat die feiten duidelijk maken dat haar psychische problemen niet incidenteel of oppervlakkig zijn, maar een diepgaande invloed hebben op haar vermogen om haar verhaal op een samenhangende en effectieve wijze over te brengen. Zij wijst erop dat meer dan elf minuten het visuele contact herhaaldelijk onderbroken werd, zonder dat dit de *protection officer*, leek te verhinderen. Die technische onderbrekingen hebben volgens haar ernstige gevolgen voor de waarborging van een eerlijk proces aangezien zij non-verbale signalen en emotionele nuances die essentieel zijn, in de weg staan. Het gebrek aan stabiele verbinding heeft volgens haar een effectieve communicatie belemmerd. Zij stelt dat de betrouwbaarheid van de verkregen verklaringen niet als volledig beschouwd kan worden.

Verder kaart zij aan dat de notities van het persoonlijk onderhoud en de daaropvolgende beslissing niet aan haar advocaat overhandigd werden. Zij wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de medewerker van het CGVS er niet in geslaagd is de identiteit van de advocaat vast te stellen, daar die naam ontbreekt in

zowel de notities van het persoonlijk onderhoud als in de beslissing, wat volgens haar een nalatigheid betreft, die een ernstige schending uitmaakt van haar rechten, daar haar juridische vertegenwoordiging niet adequaat geïnformeerd werd over de procedurele uitkomsten.

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 60 van het Verdrag van Istanbul, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat de vluchtelingenstatus kan worden toegekend aan een vrouw die het slachtoffer is van huiselijk geweld en verwijst naar arrest C-621/21 van 16 januari 2024 van het HJEU. Zij wijst op haar kwetsbaar profiel omdat zij slachtoffer is van seksueel geweld, wat zij herhaaldelijk gemeld zou hebben tijdens het persoonlijk onderhoud. Zij stipt aan dat zij sinds 22 januari 2025 een psycholoog ziet in het centrum. De samenloop van overtuigende bewijsmiddelen vormt volgens haar het fundament dat zij daadwerkelijk slachtoffer geweest is zowel van fysiek geweld als van seksuele mishandelingen. Zij preciseert dat zij duidelijke foto's heeft ingediend waarop haar verwonde gezicht te zien is, dat zij een gedetailleerd medisch verslag heeft overgemaakt waaruit blijkt dat zij te maken had met seksueel grensoverschrijdend gedrag en het toebrengen van herhaaldelijk fysiek geweld en verwijst naar een attest van dr. D.C., die vaststellingen deed in juli 2024. Verder wijst zij op de uitzonderlijke consistentie in haar verklaringen sinds haar aankomst in België nu zij zowel tijdens het interview bij de DVZ als bij het CGVS, zonder enige tegenstrijdigheid haar verhaal verteld heeft, namelijk dat de daar tijdens de aanval haar intimiteiten heeft aangeraakt, haar vervolgens hardhandig geslagen heeft en dit met doel om haar te vermoorden vanwege haar vermeende steun aan oppositieleider M.M.C.. Zij voegt toe dat zij bij de politie van El Sombrero verteld heeft wat er gebeurd is en dat zij naar een medisch centrum gebracht werd. Verder gaat zij nog in op de gender sensitieve aanpak bij de beoordeling van een beschermingsverzoek en op het verslag van Grevio van 2020, het Nationaal Actieplan ter bestrijding van gender gerelateerd geweld 2021-2025 dat goedgekeurd werd door de Belgische regering op 26 november 2021.

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus, benadrukt zij dat zij slachtoffer geweest is van fysiek geweld en van seksuele agressie, wat volgens haar blijkt uit de medisch vastgestelde verwondingen en de gedetailleerde verklaringen over de aanval op 29 juli 2024. Zij legt uit dat tijdens de aanval enkele daders gewelddadig haar eengezinswoning zijn binnengedrongen en dat zij mishandeld werd, waarbij intieme delen werden aangeraakt en waarbij zij bedreigd werd met haar leven als zij de oppositie zou blijven steunen.

Zij kaart aan dat, hoewel zij zelf geen actieve politieke opposant is, zij in de praktijk als zodanig wordt waargenomen. Haar aanwezigheid bij enkele politieke bijeenkomsten heeft er volgens haar toe geleid dat zij door de vervolgingsinstanties als een potentiële bedreiging gezien werd en gaat het volgens haar om de subjectieve perceptie van de aanvrager als tegenstander van een regime. Daarom is het volgens haar ook niet van belang of zij zelf betrokken was bij de politieke activiteiten.

Verder wijst zij op het gebrek aan bescherming van de Venezolaanse autoriteiten, die vaak gekenmerkt worden door corruptie en een structurele schending van mensenrechten en die geen waarborg bieden dat zij de vervolgingen tegen haar zullen stoppen of haar in veiligheid kunnen brengen.

Er is volgens haar geen sprake van inconsistenties met betrekking tot het feit dat zij heel haar leven in El Sombrero heeft gewoond, ook al heeft zij zich in Calabozo moeten verschuilen maar El Sombrero haar vaste verblijfplaats is gebleven.

De verklaringen over het moment van het indienen van de klacht zijn volgens haar evenmin tegenstrijdig. Zij legt uit dat waar zij verklaarde dat zij een keer dat ze beter was, een klacht is gaan indienen, niet mag worden opgevat als een exacte minutieuze chronologie van de gebeurtenissen. Zij wijst erop dat zij veel stress had waardoor het lastig is om alle details nauwkeurig te herinneren. De kern van haar verklaring, dat het indienen van de klacht de situatie verergerd heeft en geleid heeft tot nieuwe bedreigingen, sluit volgens haar naadloos aan op de bredere context van haar ervaringen. De onvolledigheid of imprecisie van haar verklaringen moet volgens haar niet beschouwd worden als een bewijs van inconsistentie, maar wel bekeken worden vanuit het perspectief van een slachtoffer in een crisissituatie.

Haar verklaringen over het incident acht zij niet tegenstrijdig, maar vormen volgens haar een beschrijving van twee verschillende fases. In eerste instantie had zij opgevangen dat de daders zoveel mogelijk wilden meenemen, maar in tweede instantie bleek dat ze uiteindelijk geen waardevolle objecten hadden meegenomen.

Vervolgens betoogt zij dat zij wel degelijk politieke overtuigingen heeft en zij dit ook vermeld heeft tijdens haar interview bij de DVZ. Zij stelt ook te beschikken over overtuigend video-bewijs van haar aanwezigheid

op de manifestatie voor M.C.. Die beelden vormen volgens haar een onweerlegbaar objectief bewijsmateriaal dat aantoonde dat zij actief betrokken is bij politieke activiteiten, ondanks haar bewering van beperkte interesse. Volgens haar mist de bewering, dat er honderden mensen aanwezig waren en zij daardoor niet individueel als doelwit kan worden aangemerkt, iedere grondslag. Zij voegt toe dat in Venezuela, zelfs de deelname aan een massale demonstratie kan leiden tot profilering als oppositie individu, zeker wanneer er sprake is van een context waarin elk teken van politieke betrokkenheid als bedreigend ervaren wordt. Het feit dat zij tijdens of na de bijeenkomst geen directe incidenten ervaren heeft, betekent volgens haar niet dat zij geen individueel risico loopt. Ook het feit dat zij tijdens de betoging zelf geen incidenten heeft gerapporteerd sluit volgens haar niet uit dat zij na afloop vervolgd kan worden.

Met betrekking tot de materiële fouten van de neergelegde documenten, voert zij aan dat het gaat om enkele kleine administratieve onvolkomenheden, die geen afbreuk doen aan de robuuste en consistente kern van haar dossier. Haar consistente verklaringen, ondersteund door overtuigende medische certificaten en de formele klacht, vormen volgens haar het fundament van haar verhaal. Die bewijsmiddelen wegen volgens haar veel meer door dan de minder cruciale fouten in de documenten. Zij acht het essentieel om de medisch-legale aspecten nader te toetsen en meent dat het CGVS had moeten overgaan tot het opstarten van een onafhankelijke medische expertise of haar had moeten laten onderzoeken door een bevoegde arts in België omdat er misschien nog fysieke sporen aanwezig waren van de verkrachting. Zij benadrukt nogmaals haar kwetsbaarheid.

Tot slot gaat zij in op de veiligheidssituatie in Venezuela. Zij stelt dat er sprake is van een cultuur van straffeloosheid, een systematiek van intimidaties in het bijzonder ten aanzien van vrouwen en de autoriteiten niet in staat zijn bescherming te bieden.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgende nieuwe stukken:

- Attest van de psycholoog;
- Printscreen van verzoekster op de manifestatie van M.C.;
- Foto's van verzoekster met haar vader.

3.2. Bij de verweernota van 22 maart 2025 voegt de commissaris-generaal volgende stukken:

- mail meester Dethier d.d. 4 maart 2025 + antwoord van de helpdesk advocaten op 6 maart 2025;
- inhoud (pdf) van de bijlage bij de mail van 6 maart 2025 (beslissing, NPO, stukken administratief dossier).

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Waar verzoekster wijst op een schending van artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet en stelt dat de bestreden beslissing buiten de wettelijke termijn van vier weken is genomen, dat zij moest worden toegelaten tot het grondgebied en dat een substantiële onregelmatigheid is begaan waardoor de bestreden beslissing moet worden vernietigd, kan zij niet worden bijgetreden.

De bestreden beslissing werd immers niet genomen in toepassing van artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet, maar wel in toepassing van artikel 57/6, § 2, van de Vreemdelingenwet, waarin bepaald wordt dat de commissaris-generaal ‘bij voorrang’ beslist. Dit betekent letterlijk ‘voor alle andere dossiers’, en dus niet ‘binnen vier weken’, zoals voorzien in artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing naar artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig.

De Raad heeft bovendien geen rechtsmacht wat betreft verzoeksters vasthouding (artikel 71 van de Vreemdelingenwet). Het Grondwettelijk Hof bevestigt dat de commissaris-generaal alleen een beslissing neemt over het verzoek om internationale bescherming, geen beslissing over de vasthouding (GWH 25 februari 2021, nr. 2021/23, punt 123.2). Het Hof stelde ook: *“Ten slotte maakt artikel 71 van de wet van 15 december 1980 het de vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 van dezelfde wet wordt vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, mogelijk om tegen de ten aanzien van hem genomen maatregel tot opsluiting, een beroep in te stellen voor de raadkamer van de territoriaal bevoegde correctionele rechtbank. Uit het voorgaande vloeit voort dat het recht van de betrokken vreemdelingen op toegang tot een rechter, zoals het door de in het middel aangehaalde bepalingen wordt gewaarborgd, niet wordt geschonden.”* (Zie ook punt B.126-B.130.3 wat de wijziging van de omstandigheden betreft die de vasthouding verantwoorden.) Ook het Hof van Justitie heeft zich reeds meermaals uitgesproken over de geldigheid van de redenen voor bewaring van een verzoeker om internationale bescherming, waarvan de reikwijdte gezien haar context strikt is omkaderd (zie bijvoorbeeld HvJ 14 mei 2020, C-924/19 PPU en C-925/19 PPU; HvJ 14 september 2017, nr. C-18/16; HvJ 15 februari 2016, nr. C-601/15).

Haar kritiek op de verkorte beroepstermijn en het voorgehouden gebrek aan medische zorgen, omdat zij van haar vrijheid beroofd is, is gelet op voorgaande niet dienstig. Ten overvloede wordt erop gewezen dat zij wel degelijk bij machte was om een uitgebreid verzoekschrift op ontvankelijke en tijdige wijze in te dienen. Dat zij nog niet onderzocht werd door een psycholoog of een gynaecologe louter omwille van het feit dat zij vastgehouden wordt, wordt dan weer tegengesproken door het psychologisch attest dat werd opgesteld naar aanleiding van een consultatie in het centrum op 22 januari 2025. Het weze herhaald dat haar kritiek, dat gericht is tegen de vasthoudingsmaatregel en hiervoor de Raad niet bevoegd is, niet ernstig is.

4.4. Verzoeksters kritiek op haar gehoor via videoconferentie kan evenmin worden bijgetreden. Het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet immers expliciet de mogelijkheid voor het CGVS om gehoren

via videoconferentie te organiseren met verzoekers om internationale bescherming. Artikel 12 van voormeld KB luidt als volgt:

“§ 1. De Commissaris-generaal kan beslissen dat het persoonlijk onderhoud op afstand wordt gevoerd.

§ 2. De verzoeker om internationale bescherming kan de redenen voor een eventueel bezwaar tegen het op afstand plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud aan de Commissaris-generaal meedelen.

Dit bezwaar moet schriftelijk in de proceduretaal aan de Commissaris-generaal worden meegedeeld en dient de Commissaris-generaal te bereiken uiterlijk vijf dagen voor de vastgestelde datum van het persoonlijk onderhoud.

In afwijking van het tweede lid moet de verzoeker, die overeenkomstig artikel 7, paragrafen 5, 6 of 7, werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op afstand, zijn bezwaar zo spoedig mogelijk overmaken aan de Commissaris-generaal.

§ 3. Als hij de reden die ter verantwoording van het bezwaar bedoeld in paragraaf 2 geldig acht, roept de Commissaris-generaal de verzoeker op een latere datum opnieuw op voor een persoonlijk onderhoud of verzoekt de Commissaris-generaal hem om bepaalde inlichtingen schriftelijk te verschaffen.

§ 4. Wanneer de ambtenaar tijdens het persoonlijk onderhoud vaststelt dat het niet aangewezen is dat het onderhoud op afstand gevoerd wordt, roept de Commissaris-generaal de verzoeker op een latere datum op om het persoonlijk onderhoud verder te zetten of verzoekt de Commissaris-generaal hem om bepaalde inlichtingen schriftelijk te verschaffen.”

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster bij de commissaris-generaal een bezwaar ingediend heeft tegen het persoonlijk onderhoud op afstand.

Voorts blijkt dat de *protection officer*, bij aanvang van het verhoor op afstand een duidelijke uitleg gegeven heeft over het verloop ervan, verzoekster ook heeft meegedeeld dat zij onmiddellijk moet aangeven indien er problemen zijn met het geluid of met het beeld en gaf verzoekster aan alles goed begrepen te hebben en de tolk goed te kunnen verstaan (NPO, p. 1-3). Dat verzoekster een kwetsbaar profiel heeft, waardoor een gehoor via videoconferentie niet gepast zou zijn, wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden dat haar psychologische situatie van die aard is, die haar het doorlopen van een videogehoor uitermate bemoeilijkt of onmogelijk gemaakt heeft. Het psychologisch attest (stuk 3, gevoegd bij haar verzoekschrift) stelt louter dat zij sedert 22 januari 2025 in het centrum op regelmatige basis gezien wordt door de psychologische dienst. Het doet geen enkele uitspraak over de bevindingen van de psycholoog in kwestie en evenmin over een bepaalde psychologische problematiek in haar hoofd. Waar zij nog stelt dat haar psychische problemen een diepgaande invloed hebben op haar vermogen om haar verhaal op een samenhangende en effectieve wijze over te brengen, beperkt zij zich aldus tot een blote bewering die geen steun vindt in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Ook doorheen het verloop van het persoonlijk onderhoud werd er geen melding gemaakt van problemen in die aard. Voor zover zij zich nog beroept op het volgens haar gedurende “elf minuten onderbroken visuele contact wat de *protection officer*, niet leek te verhinderen, laat zij na aan te tonen dat die onderbrekingen tot gevolg gehad hebben dat zij bepaalde verklaringen niet heeft kunnen afleggen of dat bepaalde signalen en nuances hierdoor verloren zijn gegaan. Blijkens de notities van het persoonlijk onderhoud deed die onderbreking zich bovendien pas voor op het einde, met name, nadat de *protection officer* reeds alle vragen gesteld had en hij uitdrukkelijk had meegedeeld dat hij het gehoor wenste af te sluiten (NPO, p. 19). Bovendien stelde de *protection officer* verzoekster en haar raadsman na die onderbreking de vraag of de verbinding goed gewerkt heeft, waarop zij bevestigend hebben geantwoord (NPO, p. 19). Ook doorheen het persoonlijk onderhoud bevestigde verzoekster dat het gehoor nog steeds goed verloopt (NPO, p. 13). Verder blijkt dat zij de haar gestelde vragen goed heeft begrepen, hier antwoorden op kon formuleren en dat zij alle redenen heeft kunnen vertellen waarom zij een beschermingsverzoek heeft ingediend (NPO, p. 19). Tot slot hebben verzoeksters en haar advocaat nog bevestigd dat ze de *protection officer* wel degelijk heel de tijd gezien hebben en dit tot aan de onderbreking (NPO, p. 20). Verzoekster maakt dan ook hoegenaamd niet aannemelijk dat zij omwille van de onderbreking op het einde van haar verhoor, niet in staat is geweest bepaalde verklaringen af te leggen en evenmin de notities van het persoonlijk onderhoud niet betrouwbaar zouden zijn.

Rekening houdend met het verloop van het persoonlijk onderhoud en met de documenten die betrekking hebben op haar gezondheidstoestand, werd in de bestreden beslissing overigens ook afdoende en op pertinente wijze gemotiveerd omtrent de bijzondere procedurele noden. Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die volgende motieven aan het wankelen doen brengen: “*U haalt ten overstaan van het CGVS wel aan dat u psychologische problemen zou hebben (CGVS, p. 10, punt 108), maar haalt op geen moment aan of hoe die uw deelname aan de procedure inzake uw verzoek om internationale bescherming zouden bemoeilijken (CGVS, p. 1-21). Bij het invullen van de vragenlijst in verband met de bijzondere procedurele noden, maakte u bovendien evenmin gewag van enige problemen die uw deelname aan de procedure zouden bemoeilijken (zie administratief dossier, Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat bovenstaande problemen uw deelname aan de procedure zouden bemoeilijken of in de weg zouden staan. Omwille van bovenstaande kan het CGVS dan ook niet aannemen dat u wel degelijk bepaalde medische of mentale problemen zou hebben die uw deelname aan de procedure*

bemoeilijkt.” Ook op heden ligt er geen enkel medisch attest neer met een beschrijving van de problemen waaraan verzoekster zou leiden. Dat er haar bepaalde procedurele noden niet zouden zijn geboden, blijkt niet.

4.5. Verzoekster hekelt dat de notities van het persoonlijk onderhoud en de daaropvolgende beslissing niet aan haar advocaat overhandigd werden en verwijt de commissaris-generaal de naam van haar advocaat niet vermeld te hebben op de notities van het persoonlijk onderhoud.

Aan het begin van het persoonlijk onderhoud van 6 februari 2025, deelt de *protection officer* enerzijds mee dat alle correspondentie betreffende haar verzoek, onder meer haar notities en de beslissing aan verzoekster bezorgd zullen worden in het gesloten centrum, maar anderzijds wordt er nog op gewezen dat verzoekster en haar advocaat op het einde een kopie van de notities kunnen aanvragen en daar later eventueel schriftelijke opmerkingen over kunnen formuleren (NPO, p. 3). Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd hierop echter niet teruggekomen, mogelijks te wijten aan de technische problemen die zich op het einde ervan hebben voorgedaan (zie *supra*). Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat aan verzoekster, gelijktijdig met de bestreden beslissing, namelijk op 4 maart 2025, de notities van het persoonlijk onderhoud werden overhandigd. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt verder dat verzoeksters advocaat op 4 maart 2025 een e-mail stuurde naar het CGVS, met de mededeling dat zij zelf niet in bezit gesteld werd van de bestreden beslissing en van de notities van het persoonlijk onderhoud. Als reactie hierop, zijnde twee dagen later, namelijk op 6 maart 2025, maakte het CGVS beide documenten alsnog over (Verweernota, stukken 1 en 2).

Het Grondwettelijk Hof besloot in arrest nr. 23/2021 van 25 februari 2021 (BS. 20 april 2021) tot de gedeeltelijke vernietiging van artikel 57/5quater, § 4, van de Vreemdelingenwet. Het Hof (cf. punt B.67.5.) stelt: *“Artikel 57/6, § 3, regelt de gevallen waarin een verzoek om internationale bescherming onontvankelijk kan worden verklaard en het vormt de omzetting in het intern recht van artikel 33, lid 2, van de « Procedurerichtlijn ». Uit de samenlezing van de artikelen 17, lid 5, 31, lid 8, 43, lid 1, a), en 33, lid 2, van de « Procedurerichtlijn » blijkt dat die richtlijn de betekening van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud, op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing waarbij uitspraak wordt gedaan over het verzoek om internationale bescherming, enkel toelaat wanneer de beslissingen gewezen met toepassing van artikel 57/6, § 3, van de wet van 15 december 1980 worden genomen in het kader van de grensprocedure bedoeld in artikel 57/6/4 van diezelfde wet.*

Bijgevolg schendt artikel 57/5quater, § 4, van de wet van 15 december 1980 artikel 32 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 17, lid 5, van de « Procedurerichtlijn », in zoverre het verwijst naar artikel 57/6, § 3, van de voormelde wet, voor wat de beslissingen over de ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming betreft die niet in het kader van de grensprocedure worden genomen.”

Het Hof concludeert: *“Bijgevolg moet de verwijzing naar artikel 57/6, § 2, worden vernietigd in artikel 57/5quater, § 4, van de wet van 15 december 1980, zoals dat artikel is ingevoegd bij artikel 39 van de wet van 21 november 2017. In diezelfde bepaling dient de verwijzing naar artikel 57/6, § 3, te worden vernietigd, in zoverre zij betrekking heeft op de beslissingen inzake ontvankelijkheid die niet worden genomen in het kader van de grensprocedure bedoeld in artikel 57/6/4 van de wet van 15 december 1980.”* (GwH nr. 23/2021 van 25 februari 2021, § B.67.6.).

Aldus heeft het Grondwettelijk Hof de verwijzing naar artikel 57/6, § 2, van de Vreemdelingenwet in artikel 57/5quater, § 4 van de Vreemdelingenwet vernietigd in zoverre zij betrekking heeft op de beslissingen inzake ontvankelijkheid die niet worden genomen in het kader van de grensprocedure bedoeld in artikel 57/6/4.

Hoewel het optreden van de commissaris-generaal, die pas op 4 maart 2025 aan verzoekster en pas op 6 maart 2025 aan haar advocaat de notities van het persoonlijk onderhoud heeft overgemaakt, te betreuren valt vanuit de optiek van behoorlijk bestuur, wordt vastgesteld dat verzoekster evenals haar advocaat voormelde kopie niettemin ruim twee weken in hun bezit hadden vooraleer onderhavig verzoekschrift werd ingediend. Aldus was verzoekster wel degelijk in de gelegenheid om eventuele opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud te laten gelden in het kader van onderhavig beroep in volle rechtsmacht. Bovendien heeft verzoekster hier ook gebruik van gemaakt, daar de gedane opmerkingen in dit verband, in onderhavig arrest worden besproken. Aldus blijkt niet dat de procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Bijgevolg wordt niet ingezien – en verzoekster licht niet toe – welk belang zij heeft bij de aangevoerde grief. Ten overvloede kan hier nog aan worden toegevoegd dat uit lezing van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat de sanctie voor het niet tijdig betekenen van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud de nietigheid van de bestreden beslissing zou zijn, doch enkel inhoudt dat het wettelijk vermoeden dat de verzoeker om internationale bescherming instemt met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud niet speelt.

Dat de naam van verzoeksters advocaat niet staat vermeld op de eerste bladzijde van het persoonlijk onderhoud en evenmin in de bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeksters

advocaat aanwezig was tijdens het persoonlijk onderhoud, opmerkingen kon formuleren en onderhavig verzoekschrift op ontvankelijke wijze heeft ingediend, waardoor verzoekster niet aantoonde wat het belang is van haar kritiek.

4.6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Het vluchtrelaas van verzoekster kan als volgt worden samengevat. Verzoekster vreest de *colectivos*, die haar bedreigd en verkracht hadden, nadat zij samen met twee vriendinnen op 29 juli 2024 had deelgenomen aan protsten tegen de verkiezing van Maduro.

4.6.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen, oordeelt zij dat zij geen reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en baseert zij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

I) Het wordt niet betwist of ontkend dat er in heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering, maar er blijkt niet dat iedereen, die in mindere of meerdere mate betrokken is of was bij oppositieactiviteiten of deelnam aan de demonstraties in Venezuela een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.

II) Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft noodzakelijk en uit volgende elementen blijkt dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt:

i) Verzoekster kan niet beschouwd worden als politiek activist of actief opposant;

ii) Verzoekster maakt niet aannemelijk dat, daargelaten de vraag of zij effectief heeft deelgenomen aan manifestaties, persoonlijk gevisieerd werd door de *colectivos* of de Venezolaanse autoriteiten omdat (a) de autoriteiten niet ingegrepen hebben tijdens de bijeenkomst en het zeer opmerkelijk is dat verzoekster dan nadien plots wel het doelwit zou zijn te meer nu zij afkomstig is van een klein dorpje waar volgens haar geen *colectivos* actief waren; (b) haar verklaring hiervoor, dat een buurvrouw die pro-regime was haar verklikt heeft, is niet aannemelijk nu zij niet eens de naam kent van die vrouw; (c) haar vriendinnen, die samen met haar aanwezig waren, geen problemen gekend hebben met de *colectivos*; (d) zij niet weet of de amokmakers van de betoging vervolgd zijn geweest en het feit dat zij ondergedoken zou geleefd hebben geen excuus is nu zij zich ook na haar vertrek hieromtrent niet geïnformeerd heeft; (e) de documenten de geloofwaardigheid van haar verklaringen in ernstige mate ondergraven; (f) het feit dat de *colectivos* of het regime er na 30 juli niet meer in geslaagd zijn verzoekster te bedreigen of benaderen, hoewel zij pas einde december haar land verliet, doet ook vragen reizen over de bewering als zouden zij haar vervolgen; (g) verzoekster heeft haar paspoort aangevraagd na haar problemen, deze zonder problemen verkregen en heeft zonder problemen veel controles doorlopen bij het verlaten van haar herkomstland; (h) haar familieleden hebben geen problemen gekend na haar vertrek waardoor niet wordt aangetoond dat zij wel degelijk gezocht zou worden door de Venezolaanse autoriteiten of de *colectivos*; (i) de documenten doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen;

iii) Verzoekster werd nog twee weken extra de tijd gegeven om documenten neer te leggen nadat haar advocaat erop gewezen had dat het gezien haar opsluiting moeilijk is om snel extra documenten neer te leggen;

iv) Er kan niet *a priori* worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door die terugkeer en/of enkel en alleen door het feit dat hij/zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is, een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), beschreven behandeling; uit verzoeksters verklaringen blijkt nergens dat zij een dergelijk profiel heeft en evenmin dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond noch dat die autoriteiten op de hoogte zijn van haar verzoek om internationale bescherming; bovendien verkreeg ze een paspoort van haar overheid en kon ze er het land legaal mee verlaten;

v) Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en verzoekster toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in staat zou zijn om in haar elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

4.6.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en worden niet *in concreto* weerlegd in het verzoekschrift. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter, zoals blijkt uit de uiteenzetting die volgt, in gebreke blijft. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoekster de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk gemaakt heeft en dat zij niet aannemelijk maakt dat zij Venezuela verlaten heeft omwille van een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging.

4.6.3.1. Vooreerst maakt verzoekster haar profiel, als politiek activist of actief politiek opposant niet aannemelijk, nu zij verklaart dat ze nooit lid geweest is van een partij, zij op de twee bijeenkomsten na, nooit

politieke activiteiten heeft verricht (NPO, p. 8; AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst, punt 3.3) en zij aanstipt niet in politiek geïnteresseerd te zijn (NPO, p. 8). Zij erkent dit overigens ook in haar verzoekschrift (p. 19), maar volhardt erin dat zij wel degelijk aanwezig was bij enkele politieke bijeenkomsten en dat zij hierdoor in de problemen is gekomen. Ook dit aspect ontbeert iedere geloofwaardigheid omwille van volgende vaststellingen.

4.6.3.2. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij effectief heeft deelgenomen aan een campagnebijeenkomst van oppositieleider M. en dat zij aldus hierdoor in de problemen zou zijn geraakt. Zij tracht dit tevergeefs te staven aan de hand van foto's en videobeelden. Dergelijke documenten hebben echter een uiterst beperkte bewijswaarde daar zij eenvoudigweg kunnen worden geënceneerd en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Zowel de foto's als de beelden – over die videobeelden licht verzoekster toe dat ze er zelf niet opstaat (NPO, p. 18) - kunnen eender waar en eender wanneer zijn genomen, waardoor de omstandigheden die erop staan weergegeven niet met zekerheid gelinkt kunnen worden aan een demonstratie zoals omschreven door verzoekster (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 6 en 7; verzoekschrift, stuk 4). Bovendien is zij op het merendeel van de foto's niet te zien en zou zij op de overige foto's, gevoegd bij haar verzoekschrift, te zien zijn achterop een motorfiets met haar vader. In dit verband is het opmerkelijk dat verzoekster zowel die motorfiets als haar vader onvermeld gelaten heeft doorheen haar persoonlijk onderhoud en meer bepaald wanneer haar gevraagd werd een beschrijving te geven over de manifestatie waarop zij aanwezig was. Zij lichtte expliciet toe dat zij daar aanwezig was met twee vriendinnen en dat haar ouders op dat moment in San Juan de los Muros waren, waar zij ook over een woonst beschikken (NPO, p. 14). De foto's en videobeelden laten voorts slechts toe vast te stellen dat er een groot aantal mensen zich verzameld heeft en dat verzoekster hierbij mogelijks aanwezig was, niet meer, niet minder. Noch de video's noch de foto's laten toe uitspraak te doen over de omstandigheden waarin ze werden genomen, waardoor hun bewijswaarde uitermate beperkt is. Verzoekster is niet in staat aan te tonen dat zij op een bepaalde manifestatie aanwezig was en aldus evenmin dat haar aanwezigheid haar problemen heeft bezorgd. Dat haar verklaringen niet overeenkomen met de omschrijving die zij aan de foto's bij haar verzoekschrift geeft, plaatst de geloofwaardigheid van haar relaas verder op de helling.

4.6.3.3. Voorts maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij omwille van een manifestatie, persoonlijk gevisieerd werd door de *colectivos* of door de Venezolaanse autoriteiten omwille van de pertinente en draagkrachtige motieven zoals weergegeven in de bestreden beslissing en opgesomd onder punt 4.4.2..

Het is immers allerm minst aannemelijk dat net verzoekster persoonlijk zou zijn benaderd en dit meerdere uren na afloop van een manifestatie waaraan volgens haar meer dan 50 mensen hadden deelgenomen en die niet onderbroken werd door een ingrijpen door de politie, leger of andere autoriteiten (NPO, p. 12). In tegenstelling tot haar, hebben haar vriendinnen immers geen problemen ondervonden (NPO, p. 13). Zij had overigens geen weet van andere mensen die problemen zouden gekend hebben (NPO, p. 14) en bovendien had verzoekster nog nooit gehoord van *colectivos* die actief waren in El Sombrero en zij daar voor problemen zorgden (NPO, p. 13). Dat diezelfde *colectivos* dan net verzoekster zouden uitkiezen om te bedreigen omwille van één deelname aan een manifestatie en dit terwijl zij geen prominente rol had, is niet plausibel. Verzoekster biedt hiervoor ook geen dienstige uitleg, waar zij stelt dat haar buurvrouw haar verklikt heeft bij de *colectivos*, nu zij niet in staat is haar bij naam te noemen. Dat zij niet in staat is om loutere basisinformatie te geven over de persoon die rechtstreeks aan de oorzaak ligt van haar problemen, komt de geloofwaardigheid van haar relaas allerm minst ten goede. Voorts getuigt haar onwetendheid over het feit of andere mensen problemen hebben gekend na afloop van de manifestatie (NPO, p. 14), eerder van een opmerkelijke desinteresse die de geloofwaardigheid van het relaas evenmin ten goede komt. Bovendien had zij zich eenvoudigweg hierover kunnen bevragen nu zij nog contact onderhoudt met haar mama en haar broer (NPO, p. 6). Voorts rijmen verzoeksters verklaringen niet met de inhoud van de documenten en dit met betrekking tot de duurtijd van de aanval in haar woning. Volgens de klacht zijn de mannen om ongeveer 23u10 haar huis binnengekomen en er meerdere uren verbleven (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 9), terwijl zij, gevraagd hoe laat het was toen de mannen vertrokken en of middernacht gepasseerd werd, aangeeft geen tijd gehad te hebben om naar haar telefoon te kijken (NPO, p. 15). Bovendien bevat de klacht, wat toch verondersteld kan worden een officieel document te zijn, opmerkelijke fouten. Zo wordt er enerzijds in gesteld dat de feiten zich overdag voordeden, terwijl anderzijds gepreciseerd wordt dat het ging om feiten die zich voordeden om 23u10. Tot slot staat in de klacht te lezen dat 29 juli 2024 een zondag is, terwijl blijkt dat het in werkelijkheid gaat om een maandag (AD CGVS, landeninformatie, stuk 3, kalender juli 2024). Dat het document zelf dergelijke onregelmatigheden bevat, doet ook sterk twijfelen aan de authenticiteit ervan. Verzoeksters betoog, dat het dan slechts zou gaan om kleine foutjes, is gelet op voorgaande vaststellingen weinig ernstig. Ze gaat er echter aan voorbij dat van haar redelijkerwijze verwacht kan worden verklaringen af te leggen die in lijn liggen met de documenten die zij ter ondersteuning van haar vrees voorlegt en dat ook van officiële documenten verwacht kan worden dat die geen flagrante onjuistheden bevatten. Verzoeksters betoog dat in Venezuela, zelfs de deelname aan een massale demonstratie, kan leiden tot profilering als oppositie individu, zeker wanneer er sprake is van een context waarin elke teken van politieke betrokkenheid als bedreigend ervaren wordt, betreft niet meer dan een blote bewering, die aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk doet. Bovendien lijkt dit alleszins niet op haar van toepassing te zijn,

nu zij aangaf dat de *colectivos* er na 30 juli niet meer in geslaagd zijn om haar te bedreigen (NPO, p. 17) en zij klaarblijkelijk aan hen kon ontkomen door zich te verplaatsten naar een huis een uur verderop, waar zij dan nog vier maanden kon blijven, zonder verder nog enige problemen te kennen (NPO, p. 17). Waar zij in dit verband nog opmerkt dat het feit dat haar familie geen problemen kent, niet betekent dat zij geen gevaar loopt, betreft dit geen ernstig verweer en werpt het evenmin een ander licht op voorgaande vaststellingen. Ook waar zij *post factum* verduidelijkingen wenst aan te brengen en te preciseren wat zij eigenlijk bedoelde met haar antwoorden, beperkt zij zich tot blote beweringen en doet zij alleszins geen afbreuk aan de vaststelling dat haar verklaringen niet stroken met haar documenten.

Het doktersattest, dat volgens verzoekster aantoonde dat zij wel degelijk geïsoleerd en aangevallen werd (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 11), bevat louter een opsomming van vastgestelde verwondingen, maar doet geen uitspraak over de omstandigheden waarin deze zouden zijn opgelopen. Het psychologisch attest (verzoekschrift, stuk 3) stelt louter dat verzoekster wordt opgevolgd door een psycholoog in het centrum, maar doet evenmin uitspraak over de concrete situatie waarin verzoekster zich bevindt. Bovendien kunnen medische en psychologische attesten niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Ze maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet dan ook bepaald worden binnen dit geheel. Deze attesten moeten dus steeds beoordeeld worden in samenhang met de verklaringen van verzoekster, die zoals in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd wordt en zoals *supra* besproken, niet als geloofwaardig en consistent kunnen beschouwd worden. De bewijswaarde en de inhoud van de documenten die voorliggen in rekening gebracht, kunnen, mede in het licht van haar verklaringen, hier geen ander licht op werpen.

4.6.4. Gelet op het geheel van voorgaande en de motieven zoals weergegeven in de bestreden beslissing, kan geen geloof gehecht worden aan verzoeksters vluchtrelaas.

4.6.5. Waar verzoekster nog verwijst naar de nood aan een gender sensitieve aanpak en naar artikel 60 van het Verdrag van Istanbul, kan zij evenmin afbreuk doen aan de pertinente motieven in de bestreden beslissing, gelet op haar ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas. De enkele bewering dat zij geen bescherming bij de lokale autoriteiten kon verzoeken is gelet op wat voorafgaat niet ernstig. Verzoekster toont haar nood aan internationale bescherming niet aan, waardoor de vraag naar de mogelijkheid tot nationale bescherming niet aan de orde is.

4.6.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, brengt verzoekster geen concrete elementen aan waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

4.7.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, wordt verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar land van herkomst verlaten heeft en er thans niet meer naar wil terugkeren omwille van de problemen die zij gekend zou hebben naar aanleiding van haar politieke activiteiten of protesten.

Verzoekster betwist verder niet dat uit de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing niet blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en dat zij evenmin aantoonde dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in staat zou zijn om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien. De motieven die dienaangaande worden uiteengezet in de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en voormelde landeninformatie, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekster geheel ongemoeid worden gelaten, integraal overgenomen door de Raad.

Voorts brengt verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geïsoleerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

Nergens in de informatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

De commissaris-generaal motiveert voorts op goede gronden dat uit de landeninformatie niet blijkt dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist deze analyse geenszins en doet er derhalve geen afbreuk aan. De desbetreffende motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de landeninformatie waarnaar de commissaris-generaal verwijst in de bestreden beslissing zijn deugdelijk en pertinent en worden door verzoekster geheel ongemoeid gelaten in haar verzoekschrift, waardoor zij integraal overgenomen worden.

4.7.3. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel let de commissaris-generaal op haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster via videoconferentie uitvoerig werd gehoord en dat zij mogelijkheid kreeg haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft ze zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende maart tweeduizend vijftiende door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO